

ข้อกำหนดสหประชาชาติ
ว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง
และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง

United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders
(The Bangkok Rules)

ข้อกำหนดสหประชาชาติ
ว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง
และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง

United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders
(The Bangkok Rules)

คำนำ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการข้อกำหนดสหประชาชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders) หรือข้อกำหนดกรุงเทพ เล่มนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเผยแพร่และให้ความรู้แก่ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลแก้ไขผู้ต้องขังและผู้กระทำผิดหญิง และเนื่องจากปัจจุบันยังไม่มีคำแปลของข้อกำหนดสหประชาชาติในเรื่องนี้ที่เป็นทางการในภาษาไทย ดังนั้น คำแปลในหนังสือเล่มนี้ สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย หรือ TIJ จึงได้คัดลอกมาจากหนังสือข้อกำหนดสหประชาชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง ซึ่งจัดพิมพ์และแปลโดยกรมราชทัณฑ์ และเฉพาะในส่วนของข้อสังเกตเบื้องต้นได้อ้างอิงมาจากฉบับของสำนักงานกิจการยุติธรรม จึงต้องขอขอบคุณกรมราชทัณฑ์ และสำนักงานกิจการยุติธรรมมา ณ โอกาสนี้ด้วย

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

มกราคม 2560

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ
ข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ
และมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง
(ข้อกำหนดกรุงเทพ)
The United Nations Rules for the Treatment of
Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders
(The Bangkok Rules)

ข้อสังเกตเบื้องต้น (PRELIMINARY OBSERVATIONS)

1. ข้อมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำ (The United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners) (ในลำดับต่อไปจะเรียกโดยย่อว่า “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ”) มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้กับผู้ต้องขังทุกคนโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติดังนั้น บรรดาความต้องการพิเศษและสถานการณ์เฉพาะที่ผู้ต้องขังทั้งหลายพึงประสบ รวมทั้งผู้ต้องขังหญิงย่อมสมควรที่จะได้รับการดูแลให้เป็นไปตาม “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” นี้ อย่างไรก็ตาม “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” ได้ถูกใช้มาเป็นเวลามากกว่า 50 ปี ซึ่งในขณะนั้น ประเด็นเรื่องผู้ต้องขังหญิงยังไม่มี ความเด่นชัดมากนัก แต่ด้วยสภาวะปัจจุบันที่ผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำทั่วโลก มีเพิ่มมากขึ้น จึงเป็นความจำเป็นและเร่งด่วนที่จะได้มีการพิจารณาในเรื่อง ผู้ต้องขังหญิงให้ชัดเจน
2. เนื่องจากผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดที่เป็นหญิงมีความต้องการเฉพาะ ที่ต่างไปจากผู้ต้องขังโดยทั่วไป ฉะนั้น จึงมีเหตุผลสมควรที่จะต้องมีข้อเสนอ สำหรับรัฐสมาชิก (Member States) ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังกลุ่มนี้ ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับมติที่สหประชาชาติเคยมีในเรื่องนี้ไว้แล้ว คือ การขอให้ รัฐสมาชิกให้การดูแลผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดที่เป็นหญิงตามความต้องการ

อย่างเหมาะสม “ข้อกำหนด” ที่นำเสนอนี้ ได้ถูกยกร่างขึ้นเพื่อให้เป็นส่วนเพิ่มเติมและส่วนที่สอดคล้องกับ “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” ที่มีอยู่แล้ว รวมถึงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้เรือนจำ (The Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (the Tokyo Rules)) เพื่อใช้ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและนอกเรือนจำของรัฐสมาชิก

3. “ข้อกำหนด” นี้ไม่ได้มุ่งประสงค์ที่จะนำมาใช้แทน “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” และ Tokyo Rules แต่อย่างไรทั้งสิ้น ดังนั้น บรรดาข้อบังคับที่เกี่ยวข้องที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายหรือระเบียบหรือกลไกอื่น (Instruments) ของสหประชาชาติที่มีอยู่แล้ว จึงยังคงมีผลใช้บังคับต่อผู้ต้องขังและผู้กระทำผิดต่อไปเช่นเดิม โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ซึ่งทั้งนี้ “ข้อกำหนด” ในบางส่วนได้ทำให้การบังคับบัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับผู้ต้องขังและผู้กระทำผิดหญิงที่มีอยู่เดิม “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” และ Tokyo Rules มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยขณะที่ในอีกส่วนได้สร้างหลักเกณฑ์ใหม่ขึ้นใช้บังคับ

4. “ข้อกำหนด” นี้ ได้นำเอาหลักการที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาและปฏิญญา (Conventions and Declarations) ของสหประชาชาติมาเป็นแนวทางในการยกร่าง ดังนั้น จึงมีความสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ ณ ปัจจุบัน “ข้อกำหนด” นี้ มุ่งให้เจ้าพนักงานเรือนจำและผู้เกี่ยวข้องในการบริหารกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิธีการลงโทษโดยใช้การคุมขังและมาตรการในระดับชุมชนได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน

5. การเรียกร้องให้มีการระบุถึงสถานการณ์ของผู้กระทำผิดหญิงได้ถูกเน้นย้ำไว้ในหลายวาระ อาทิ ในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 6 ปี ค.ศ. 1980 (the Sixth UN Congress

on the Prevention of Crime and the Treatment Offenders, 1980) ที่ประชุมได้รับรองมติเกี่ยวกับความต้องการเฉพาะผู้ต้องขังหญิง โดยได้เสนอแนะให้ประเทศสมาชิกดำเนินการดังนี้ (1) ในการนำมติดังกล่าวไปบังคับใช้ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมนั้น ควรให้ความตระหนักถึงปัญหาเฉพาะของผู้ต้องขังหญิง และความจำเป็นในการจัดให้มีวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว (2) สำหรับประเทศที่ยังไม่มีการใช้ทางเลือกอื่นแทนการจำคุกสำหรับผู้ต้องขังหญิง โครงการและการบริหารต่างๆ ที่ถูกใช้เสมือนทางเลือกนอกจากการจำคุกควรจะถูกนำมาพิจารณาเพื่อนำไปใช้กับผู้กระทำผิดหญิงบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับผู้กระทำผิดชาย (3) สหประชาชาติองค์กรภาคเอกชนที่มีสถานะเป็นที่ปรึกษา (Organizations with Consultative Status) และองค์กรระหว่างประเทศอื่นๆ ควรใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่องในอันที่จะทำให้ผู้กระทำผิดเพศหญิงได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม ระหว่างการจับกุม การพิจารณา การลงโทษและการจำคุก นอกจากนี้ องค์กรต่างๆ ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องปัญหาเฉพาะ ซึ่งผู้กระทำผิดเพศหญิงต้องเผชิญ อาทิเช่น การตั้งครมร์ และการต้องดูแลบุตร

6. ทั้งนี้ ในการประชุมสหประชาชาติ ว่าด้วยป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 7, 8 และ 9 ก็ได้ออกข้อเฉพาะเกี่ยวกับผู้ต้องขังหญิงเช่นกัน

7. ในปฏิญญาเวียนนา(Vienna Declaration): ประเด็นท้าทายในศตวรรษ 21 ซึ่งออกโดยการประชุมสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ครั้งที่ 10 (The Tenth UN Congress on the prevention of the Treatment of Offenders) ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรียและได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ (General Assembly) ตามมติที่ 55/59 ลงวันที่ 4 ธันวาคม ค.ศ.2000

(Resolution 55/59 of 4 December 2000) บรรดาประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติได้ประกาศเจตนาว่าจะร่วมกันดำเนินการยกประเด็นเรื่องผลกระทบที่แตกต่างกันของโครงการหรือนโยบายเกี่ยวกับผู้หญิงและผู้ชายในกรอบโครงการของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาและยุทธศาสตร์การป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาระดับชาติมาพิจารณา(ย่อหน้าที่11)และจะพัฒนาข้อเสนอแนะนโยบายในเชิงปฏิบัติบนพื้นฐานของความต้องการเฉพาะของผู้หญิงในฐานะที่เป็นผู้ต้องขังหรือผู้กระทำผิด (ย่อหน้า 12) ทั้งนี้ ในแผนปฏิบัติการ (The Plans of Action) เพื่อการบังคับใช้ปฏิญญาเวียนนา ยังได้กำหนดไว้ในบทที่ 13 ให้จัดทำมาตรการเฉพาะเพื่อการติดตามการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 11 และ 12 ข้างต้น รวมถึงการทบทวน ประเมินผล และในกรณีจำเป็น การปรับปรุงบทกฎหมาย นโยบาย ระเบียบการ และแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับประเด็นทางด้านอาญาภายในประเทศ เพื่อรับประกันการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันต่อสตรี

8. นอกจากนี้ ที่ประชุมสมัชชาประชาชาติ (General Assembly) ได้มีมติที่ 58/183 เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 2003 ในประเด็นเกี่ยวกับเรื่องสิทธิมนุษยชนในการบริหารงานยุติธรรมเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกเพิ่มความสนใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงในเรือนจำและเด็กติดผู้ต้องขังหญิง รวมทั้งชี้แนะประเด็นที่เป็นปัญหาหลักและหนทางในการแก้ปัญหาดังกล่าวไว้ด้วย

9. ตามมติสมัชชาสหประชาชาติ (General Assembly) ที่ 61/143 ลงวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2006 ในเรื่องการเพิ่มความพยายามที่จะขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ (Eliminate all Forms of Violence against Women) ที่ประชุมได้เน้นย้ำนิยาม “ความรุนแรงต่อผู้หญิง” ว่าหมายถึง “การกระทำใดๆที่เป็นการกระทำระหว่างเพศโดยใช้ความรุนแรงอันเป็นภัยหรือเป็นการทรมาน หรือน่าจะเป็นภัยหรือน่าจะเป็นการทรมานต่อร่างกาย

เพศหรือจิตใจและยังหมายความไปถึงการจำกัดเสรีภาพ ทั้งในสาธารณะหรือชีวิตส่วนตัว” นอกจากนี้ ที่ประชุมยังเรียกร้องให้รัฐสมาชิก ไปทบทวนปรับปรุง แก้ไขหรือยกเลิกกฎหมาย ข้อบังคับ นโยบาย วิธีการปฏิบัติ ธรรมเนียม ประเพณีใดๆ ที่แสดงถึงการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงหรือมีผลกระทบต่อผู้หญิง รวมทั้งให้รัฐสมาชิกพยายามทำให้กฎหมายภายในของตนที่มีอยู่ มีความสอดคล้องกับพันธกรณีทางด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (International Human Rights Obligations) ภายใต้หลักการการจัดการเลือกปฏิบัติ รวมไปถึงการแสวงหามาตรการในอันที่จะแก้ปัญหาอันเป็นสาเหตุของการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง และส่งเสริมให้มีมาตรการป้องกันการเลือกปฏิบัติ ทั้งทางบรรทัดฐานทางสังคมและการปฏิบัติโดย รวมถึงกรณีของผู้หญิงที่ต้องการความใส่ใจเป็นพิเศษ เช่น ผู้หญิงที่อยู่ในระหว่างถูกคุมขัง และรวมทั้งการเสริมสร้างสมรรถนะของเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย และฝ่ายตุลาการให้มีความเข้าใจในเรื่องความเสมอภาคหญิงชายและสิทธิสตรี (Gender Equality and Women’s Rights) ข้อมติดังกล่าวข้างต้นตระหนักถึงความจริงที่ว่าความรุนแรงต่อผู้หญิงมีความเกี่ยวข้องกับผู้หญิงในกระบวนการยุติธรรมด้วย โดยรวมถึงสิทธิที่จะไม่ถูกเป็นเหยื่อในขณะที่รับโทษจำคุก ทั้งนี้ การดูแลเพื่อไม่ให้ผู้หญิงเหล่านี้ถูกละเมิดทั้งร่างกายและจิตใจเป็นเรื่องที่สำคัญ เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้กระทำผิดเพศหญิงซึ่ง “ข้อกำหนด” นี้ได้นำเอาหลักการดังกล่าวมาบรรจุไว้ด้วย

10. ในปฏิญญากรุงเทพซึ่งได้รับการรับรองโดยที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา ครั้งที่ 11 (Eleventh United Nations Congress On Crime Prevention and Criminal Justice) เมื่อวันที่ 25 เมษายน 2548 และโดยที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ในเวลาต่อมา รัฐสมาชิกได้ประกาศตนว่าจะพัฒนาและรักษาไว้ซึ่งความเป็นธรรม และความมีประสิทธิภาพของสถาบันใน

กระบวนการยุติธรรมทางอาญา รวมถึงการปฏิบัติโดยมีมนุษยธรรมของบุคลากร ในกระบวนการก่อน พิจารณาคดีและบุคลากรด้านการราชทัณฑ์ ทั้งนี้ ให้ความสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศในเรื่องนั้นๆ (วรรคปฏิบัติการณ์ที่ 8) นอกจากนี้ ยังได้แนะนำคณะกรรมการว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญาพิจารณาทบทวนถึงความเพียงพอของมาตรฐานและบรรทัดฐานเกี่ยวกับการบริหารจัดการเรือนจำและผู้ต้องขังที่มีอยู่อีกด้วย (วรรคปฏิบัติการณ์ที่ 30)

11. เช่นเดียวกับข้อจำกัดในเรื่องการบังคับใช้ “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” ด้วยความแตกต่างและหลากหลายทางด้านกฎหมาย สังคม เศรษฐกิจ และสภาพทางภูมิศาสตร์ในภูมิภาคต่างๆ ของโลก ทำให้ “ข้อกำหนด” ไม่สามารถนำไปบังคับใช้ได้อย่างเท่าเทียมกันในทุกสถานที่และทุกเวลาได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม “ข้อกำหนด” นี้ควรเป็นตั้งตัวกระตุ้นให้เกิดความพยายามอย่างต่อเนื่องในอันที่จะเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดจากการปฏิบัติงาน ด้วยองค์ความรู้และเจือใจที่ได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติ โดยมีเป้าหมายร่วมกันในอันที่จะปรับปรุงความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังหญิง เด็กติดผู้ต้องขัง และชุมชนที่ตนเองอยู่

12. ในบางหัวข้อภายใต้ “ข้อกำหนด” นี้ มุ่งประสงค์ให้ใช้บังคับแก่ผู้ต้องขังทั้งสองเพศอย่างเท่าเทียมกัน รวมถึง ประเด็นเรื่องภาระหน้าที่ในความเป็นผู้ปกครอง (Parental Responsibilities) การให้บริการทางการแพทย์ ขั้นตอนการตรวจค้น ฯลฯ แม้ว่า “ข้อกำหนด” ส่วนใหญ่ เน้นหนักในเรื่องความต้องการของผู้หญิงและบุตร แต่บทบาทของทั้งบิดาและมารดาต่อบุตร ก็เป็นสิ่งสำคัญที่ควรตระหนักถึง ดังนั้น “ข้อกำหนด” บางข้อ จึงใช้กับทั้งผู้ต้องขังชายและผู้กระทำผิดชายที่ทำหน้าที่บิดาอย่างเท่าเทียมกันด้วย

บทนำ (Introduction)

13. “ข้อกำหนด” นี้ไม่ได้มุ่งประสงค์ที่จะนำมาใช้แทน “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” และ “ข้อกำหนดโตเกียว” (Tokyo Rules) แต่อย่างใด ดังนั้น บรรดาข้อบัญญัติต่างๆ ในข้อกำหนดดังกล่าว จึงยังคงมีผลใช้บังคับต่อผู้ต้องขังและผู้กระทำความผิดต่อไปเช่นเดิม โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ

14. ส่วนที่ 1 ของ “ข้อกำหนด” นี้ครอบคลุมประเด็นในเรื่องการบริหารจัดการสถานคุมขังโดยทั่วไป และใช้กับผู้หญิงที่ถูกควบคุมทุกประเภท ทุกสถานะคดี ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา รวมไปถึงผู้หญิงที่ถูกควบคุมด้วยมาตรการเพื่อความปลอดภัยหรือมาตรการดัดนิสัยต่างๆ ตามคำสั่งศาล (Security Measures or Corrective Measures)

15. ส่วนที่ 2 เป็นข้อกำหนดที่มุ่งใช้สำหรับผู้ต้องขังที่มีลักษณะพิเศษตามที่กำหนดไว้ในแต่ละส่วน อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดในส่วน A ซึ่งใช้บังคับสำหรับผู้ต้องขังเด็ดขาด (prisoners under sentence) ยังคงใช้บังคับกับผู้ต้องขังประเภทอื่นที่กล่าวไว้ในส่วน B อย่างเท่าเทียมกัน เพื่อประโยชน์ของผู้ต้องขัง เว้นแต่จะเป็นการขัดกัน

16. แม้ทั้งส่วน A และส่วน B จะมีข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับผู้ต้องขังวัยสาว แต่ทั้งนี้ ยุทธศาสตร์และแนวนโยบายเฉพาะเกี่ยวกับการปฏิบัติและการฟื้นฟูผู้ต้องขังกลุ่มนี้ ควรจัดให้มีขึ้นอย่างเป็นเอกเทศและสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารกระบวนการยุติธรรมสำหรับเยาวชน (The United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice (Beijing Rules)) ข้อเสนอแนะของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (The United Nations Guidelines for

the Prevention of Juvenile Delinquency (the Riyadh Guidelines) ข้อกำหนดของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเยาวชนผู้ถูกคุมขัง (The United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of their Liberty) และข้อแนะนำสำหรับการปฏิบัติต่อเด็กในกระบวนการยุติธรรม (The Guidelines for Action on Children in the Criminal Justice Systems) อีกทั้ง ควรหลีกเลี่ยงการใช้โทษจำคุกกับผู้ต้องขังที่เป็นเด็กและเยาวชนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

17. ส่วนที่ 3 เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับการใช้วิธีการและมาตรการลงโทษโดยไม่ใช้การคุมขัง สำหรับผู้กระทำผิดหญิงและเยาวชนหญิงในทุกลำดับขั้นของกระบวนการ ยุติธรรม ตั้งแต่ในชั้นจับกุม ชั้นก่อนพิจารณา ชั้นพิพากษา และหลังมีคำพิพากษา

18. ส่วนที่ 4 เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับการวิจัย การวางแผน การประเมินผล การสร้างการรับรู้ของชุมชนและการแลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับผู้กระทำผิดเพศหญิงทุกประเภทที่กล่าวไว้ใน “ข้อกำหนด” นี้

ส่วนที่ 1 บทบังคับใช้ทั่วไป

1. หลักการพื้นฐาน

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 6)

ข้อกำหนดที่ 1

เพื่อบรรเทาให้ปฏิบัติตามหลักการไม่เลือกปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ในข้อ 6 แห่ง “ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ” การจัดให้มีหรือการตอบสนองซึ่งบรรเทาความต้องการที่มีลักษณะเฉพาะ (Distinctive Needs) ของผู้ต้องขังหญิงภายใต้ข้อกำหนดนี้ไม่ว่าประการใดๆ ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ

2. การรับตัวผู้ต้องขัง

ข้อกำหนดที่ 2

1) กระบวนการรับตัวผู้หญิงและเด็กติดผู้ต้องขัง ควรได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างพอเพียง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่ยากลุ่มบุคคลดังกล่าวมีความเปราะบาง ผู้ต้องขังที่รับตัวเข้ามาใหม่ควรได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับญาติ การให้คำแนะนำด้านกฎหมาย ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับกฎและระเบียบของเรือนจำความช่วยเหลือด้านภาษาในคราวจำเป็น และในกรณีผู้ต้องขังต่างชาติต้องได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับผู้แทนทางการทูต

2) ในช่วงก่อนหรือขณะรับตัวไว้ในเรือนจำหากผู้หญิงดังกล่าวมีภาระที่ต้องดูแลเด็กในปกครอง บุคคลดังกล่าวสมควรที่จะได้รับอนุญาตให้จัดการธุระสำหรับเด็กนั้นเสียก่อน รวมถึงความเป็นไปได้ในการได้รับการดูแลสุขภาพควมคุมตัว ทั้งนี้โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ

3. การลงทะเบียน

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 7)

ข้อกำหนดที่ 3

1) จำนวนและรายละเอียดส่วนบุคคลของเด็กติดผู้ต้องขังควรได้รับการบันทึกไว้ในขณะที่รับตัวผู้ต้องขัง ข้อมูลอย่างน้อยควรประกอบด้วยชื่อและอายุของบุตร ในกรณีที่บุตรมิได้ถูกรับตัวไว้พร้อมกับมารดา ควรมีรายละเอียดเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่ และสถานะการปกครองหรือการดูแลด้วย

2) ข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการระบุอัตลักษณ์ของเด็กเป็นข้อมูลสำหรับการนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ

4. การจัดสรรสถานที่คุมขัง

ข้อกำหนดที่ 4

ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการพิจารณาให้อยู่ในเรือนจำที่ใกล้กับภูมิลำเนาหรือสถานที่สำหรับการแก้ไขฟื้นฟูให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยคำนึงถึงภาระในการเลี้ยงดู ความสนใจของผู้ต้องขังหญิงแต่ละคน และความเหมาะสมของกิจกรรมและบริการที่มีอยู่มาประกอบในการพิจารณา

5. สุขอนามัยส่วนตัว

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 15-16)

ข้อกำหนดที่ 5

สถานที่คุมขังสำหรับผู้ต้องขังหญิงควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์จำเป็นที่จะสนองตอบต่อสุขอนามัยตามความต้องการเฉพาะของผู้หญิงรวมถึงการจัดหาผ้าอนามัยโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และการจัดให้มีน้ำ

อย่างเพียงพอสำหรับการดูแลสุขภาพอนามัยส่วนตัวของผู้ต้องขังหญิง และเด็กติดผู้ต้องขัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังที่ทำหน้าที่ปรุงอาหาร ผู้ต้องขังตั้งครุฑอยู่ในระหว่างให้นมบุตร หรือขณะมีประจำเดือน

6. การบริการด้านสุขภาพ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 22-26)

การตรวจอนามัยขณะรับตัว

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 24)

ข้อกำหนดที่ 6

การตรวจสุขภาพผู้ต้องขังหญิงขณะรับตัวในเบื้องต้นนั้น ควรครอบคลุมถึงอาการของโรคเหล่านี้และมีการวินิจฉัยซึ่ง

1) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โรคติดต่อทางเลือด และหากมีปัจจัยเสี่ยงผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการเสนอให้ตรวจหาเชื้อ เอช ไอ วี พร้อมกับ การให้คำปรึกษาก่อนและหลังการตรวจ

2) ความต้องการการดูแลสุขภาพจิต รวมถึงอาการผิดปกติจากความเครียด ความเสี่ยงที่จะฆ่าตัวตายหรือการทำร้ายตนเอง

3) ประวัติภาวะการเจริญพันธุ์ รวมถึงประวัติการตั้งครรภ์ในอดีตและปัจจุบัน การคลอดบุตร และปัญหาอื่นเกี่ยวกับการเจริญพันธุ์ของผู้ต้องขังหญิง

4) การใช้ยาเสพติด

5) การล่วงละเมิดทางเพศและการใช้ความรุนแรงต่อผู้ต้องขังหญิงก่อนการรับตัว

ข้อกำหนดที่ 7

1) กรณีที่ตรวจพบว่าการล่วงละเมิดทางเพศหรือมีการใช้ความรุนแรงในรูปแบบอื่นต่อผู้ต้องขังหญิงก่อนหรือระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ ผู้ต้องขังหญิง

ควรได้รับการแจ้งให้ทราบถึงสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานยุติธรรมทั้งในแง่กระบวนการ และแนวทางที่เกี่ยวข้องหากผู้ต้องขังหญิงประสงค์จะดำเนินคดีให้เจ้าหน้าที่รายงานไปยังเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจเพื่อการสอบสวนโดยทันที และเจ้าพนักงานเรือนจำควรช่วยให้ผู้ต้องขังหญิงได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายด้วย

2) ไม่ว่าผู้ต้องขังหญิงเลือกที่จะดำเนินคดีหรือไม่ก็ตาม เจ้าพนักงานเรือนจำควรช่วยให้ผู้ต้องขังหญิงได้รับความช่วยเหลือ และคำปรึกษา ด้านสุขภาพจิต

3) ควรพัฒนามาตรการเฉพาะเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการแค้นผู้หญิงที่เลือกแจ้งความหรือดำเนินการทางกฎหมาย

ข้อกำหนดที่ 8

ผู้ต้องขังหญิงพึงได้รับการรับรองสิทธิในการเก็บรักษาความลับทางการแพทย์ รวมถึงสิทธิในการห้ามเผยแพร่ข้อมูล และสิทธิที่จะไม่เข้ารับการตรวจเพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับภาวะการเจริญพันธุ์ของตน

ข้อกำหนดที่ 9

กรณีที่มีเด็กติดผู้ต้องขัง เด็กนั้นพึงได้รับการตรวจสุขภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพเด็ก เพื่อวินิจฉัยและให้การรักษาตามความจำเป็นทางการแพทย์อย่างน้อยควรอยู่ในระดับเดียวกับการดูแลรักษาของชุมชนภายนอก

การดูแลสุขภาพอนามัย

ข้อกำหนดที่ 10

1) ควรจัดให้มีการบริการด้านสุขอนามัยสำหรับผู้ต้องขังหญิงอย่างน้อยในระดับเดียวกับการให้บริการในชุมชน

2) ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงร้องขอให้ได้รับการตรวจ เรือนจำควรจัดให้มี

การตรวจหรือรักษาโดยแพทย์หรือพยาบาลหญิง เว้นแต่ในกรณีฉุกเฉิน ที่บุคลากรทางการแพทย์เพศชายเป็นผู้ตรวจอนามัย ซึ่งขัดต่อความประสงค์ของผู้ต้องขังหญิงนั้นๆ ต้องมีเจ้าพนักงานหญิงอยู่ระหว่างการตรวจด้วย

ข้อกำหนดที่ 11

1) ควรมีเฉพาะบุคลากรทางการแพทย์เท่านั้นที่อยู่ด้วยขณะที่มีการตรวจรักษา เว้นแต่แพทย์เห็นว่ามีเหตุอันควรแก่การยกเว้น หรือแพทย์ขอให้เจ้าพนักงานเรือนจำอยู่ด้วยเพื่อเหตุผลด้านความปลอดภัย หรือผู้ต้องขังร้องขอเป็นกรณีพิเศษให้เจ้าพนักงานเรือนจำอยู่ระหว่างการตรวจรักษาด้วยตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนดที่ 10 วงเล็บ 2

2) หากจำเป็นที่จะต้องมีเจ้าพนักงานเรือนจำอยู่ระหว่างการตรวจรักษา เจ้าพนักงานดังกล่าวควรเป็นหญิง และการตรวจรักษาทางการแพทย์ควรรักษาไว้ซึ่งความเป็นส่วนตัว ศักดิ์ศรี และความลับของผู้ป่วย

สุขภาพจิตและการดูแล

ข้อกำหนดที่ 12

ผู้ต้องขังหญิงที่มีความต้องการการดูแลด้านสุขภาพจิตต้องสามารถเข้าถึงบริการสุขภาพจิตด้านต่างๆ รวมถึงกิจกรรมเพื่อการบำบัดฟื้นฟู การบำบัดเป็นรายบุคคล การดูแลในประเด็นเรื่องความอ่อนไหวระหว่างเพศ หรือการได้รับแจ้งข่าวร้ายขณะอยู่ในเรือนจำหรือสถานที่อื่นที่ไม่ใช่เรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 13

เจ้าพนักงานเรือนจำควรตระหนักถึงช่วงเวลาที่ผู้ต้องขังหญิงอาจเกิดภาวะเครียดเพื่อที่จะสามารถดูแลเอาใจใส่อย่างเหมาะสมและทันต่อสถานการณ์

การป้องกันโรคเอดส์ การรักษา การดูแล และการช่วยเหลือ

ข้อกำหนดที่ 14

การกำหนดกิจกรรมและบริการเพื่อป้องกันแก้ไขปัญหาโรคเอดส์ในเรือนจำ ควรคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของผู้หญิง รวมถึงการป้องกันโรคเอดส์จากแม่สู่ลูก ในกรณี เจ้าพนักงานเรือนจำควรพัฒนาระบบการป้องกันโรคเอดส์ การดูแลรักษา อาทิ การใช้ระบบเพื่อนสอนเพื่อน

โปรแกรมการบำบัดรักษาผู้ติดสารเสพติด

ข้อกำหนดที่ 15

การให้บริการด้านสุขภาพอนามัยในเรือนจำควรจัดหรือส่งเสริมให้มีกิจกรรมการบำบัดสำหรับผู้ต้องขังหญิงที่ใช้สารเสพติด โดยนำเอาประวัติการตกเป็นเหยื่อ ความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิงบางกลุ่ม เช่น ผู้ต้องขังหญิงมีครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด รวมไปถึงผู้ต้องขังหญิงที่มีความแตกต่างของภูมิหลังทางวัฒนธรรม มาประกอบการพิจารณาด้วยการป้องกันการทำร้ายตนเองและการฆ่าตัวตาย

การป้องกันการทำร้ายตนเองและการฆ่าตัวตาย

ข้อกำหนดที่ 16

การพัฒนาและการดำเนินการ ตามแผนการป้องกันการทำร้ายตัวเองและการฆ่าตัวตายของผู้ต้องขังหญิง รวมไปถึงการให้การดูแลที่เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะเพศหญิง แก่ผู้ต้องขังหญิงที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงนั้น ควรเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายด้านการดูแลสุขภาพจิตของเรือนจำ โดยร่วมมือกับผู้ให้บริการทางสุขภาพจิตและสวัสดิการสังคม

การบริการด้านการป้องกันโรค

ข้อกำหนดที่ 17

ผู้ต้องขังหญิงต้องได้รับความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการป้องกันด้านสุขภาพอนามัย ทั้งนี้ หมายรวมถึง โรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคติดต่อทางเลือดอื่นๆ และสภาวะการด้านสุขภาพอนามัยของเพศหญิง

ข้อกำหนดที่ 18

ผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำพึงได้รับบริการด้านการป้องกันโรคที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงเช่นเดียวกับหญิงวัยเดียวกันในชุมชนภายนอก เช่น การตรวจมะเร็งปากมดลูก มะเร็งเต้านม และมะเร็งระบบสืบพันธุ์

7. ความปลอดภัยและความมั่นคง

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 27-36)

การตรวจค้น

ข้อกำหนดที่ 19

มาตรการการตรวจค้นต้องคำนึงถึงและเคารพต่อศักดิ์ศรีของผู้ต้องขังหญิง และต้องดำเนินการโดยเจ้าพนักงานหญิงที่ได้รับการฝึกอบรม เพื่อให้ทำการตรวจค้นได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้

ข้อกำหนดที่ 20

การตรวจค้นโดยมาตรการทางเลือกอื่นๆ เช่น การใช้เครื่องสแกน (Scan) ควรนำมาใช้แทนการตรวจค้นแบบถอดเสื้อผ้า (Strip Search) และการตรวจค้นที่รุกร้าเข้าไปในร่างกาย (Invasive Body Search) เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อจิตใจและร่างกายที่ผู้ต้องขังหญิงอาจได้รับการตรวจค้น

ข้อกำหนดที่ 21

เจ้าพนักงานเรือนจำจะต้องดำเนินการตรวจค้นทั้งเด็กติดผู้ต้องขังและเด็กที่มาเยี่ยมมารดาที่เป็นผู้ต้องขังด้วยความรู้ความสามารถ ความเป็นมืออาชีพ และความระมัดระวัง โดยคงไว้ซึ่งความเคารพและคำนึงถึงศักดิ์ศรีของเด็ก

วินัยและการลงโทษ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 27-32)

ข้อกำหนดที่ 22

การลงโทษขังเดี่ยวจะต้องไม่ใช้กับผู้ต้องขังที่ตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังที่อยู่ระหว่างให้นมบุตร และผู้ต้องขังที่มีบุตรอยู่ในเรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 23

การลงโทษทางวินัยสำหรับผู้ต้องขังหญิงไม่ควรรวมถึงการตัดการเยี่ยมจากครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการห้ามบุตรเข้าเยี่ยม

เครื่องพันธนาการ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 33-34)

ข้อกำหนดที่ 24

เครื่องพันธนาการจะต้องไม่ถูกนำมาใช้กับผู้ต้องขังหญิงขณะปวดท้อง ก่อนคลอด ระหว่างคลอดบุตร และหลังจากคลอดบุตรโดยทันที

การแจ้งข้อมูลข่าวสาร การร้องเรียนของผู้ต้องขัง และการตรวจสอบ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 35-36)

ข้อกำหนดที่ 25

1) ผู้ต้องขังหญิงที่ร้องเรียนการปฏิบัติโดยมิชอบควรจะได้รับ ความคุ้มครอง ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาโดยทันที และคำร้องดังกล่าว

ต้องได้รับการสืบสวนสอบสวนโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เป็นอิสระ โดยยึดหลักการรักษาความลับเป็นสำคัญ มาตรการให้ความคุ้มครองผู้ต้องขังนั้น ควรคำนึงถึงความเสี่ยงในเรื่องการถูกแก้แค้นด้วย

2) ผู้ต้องขังหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะผู้ที่ตั้งครรภ์จากการถูกระทำดังกล่าว พึงได้รับคำแนะนำและคำปรึกษาทางการแพทย์ที่เหมาะสม และพึงได้รับการดูแลสุขภาพทางกายและทางจิตตามความจำเป็น รวมไปถึงการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายด้วย

3) ในการสังเกตการณ์สภาพการควบคุมและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงนั้น คณะผู้เข้าสังเกตการณ์ต่างๆควรประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นผู้หญิง

8. การติดต่อกับโลกภายนอก

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 37-39)

ข้อกำหนดที่ 26

ผู้ต้องขังหญิงพึงได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการติดต่อกับครอบครัว รวมถึงบุตรของตน ผู้ปกครองบุตร และผู้แทนโดยชอบธรรม ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้ควรคำนึงถึงการเสียประโยชน์ที่ผู้ต้องขังหญิงได้รับการจากการถูกคุมขังในเรือนจำที่ห่างไกลจากภูมิลำเนา

ข้อกำหนดที่ 27

ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับสิทธิให้ได้รับการเยี่ยมใกล้ชิดแบบใช้ชีวิตคู่ เช่นเดียวกับผู้ต้องขังชาย

ข้อกำหนดที่ 28

ในกรณีที่เด็กมาเยี่ยมผู้ต้องขัง สถานที่ในการเยี่ยมควรจัดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ช่วยให้เกิดประสบการณ์การเยี่ยมที่ดี รวมถึงในเรื่องทัศนคติที่ดีของเจ้าพนักงานเรือนจำ และเปิดโอกาสให้มีการเยี่ยมใกล้ชิดระหว่างมารดาและบุตรด้วย

9.เจ้าพนักงานเรือนจำและการฝึกอบรม

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 46-55)

ข้อกำหนดที่ 29

เจ้าพนักงานในเรือนจำหญิงจะต้องได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถให้ตอบสนองและเข้าใจถึงความต้องการพิเศษของผู้ต้องขังหญิงในการกลับคืนสู่สังคม และสามารถบริหารจัดการเรือนจำให้เอื้อต่อการควบคุมและการพัฒนาพฤติกรรม รวมถึงควรมีการสนับสนุนให้เจ้าพนักงานหญิงดำรงตำแหน่งในระดับสูงที่มีส่วนรับผิดชอบในการพัฒนานโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติและดูแลผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 30

ในการบริหารงานเรือนจำ ผู้บริหารต้องวางข้อกำหนดที่ชัดเจนและยั่งยืนในการป้องกันและให้ความสำคัญกับปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อเจ้าพนักงานหญิง

ข้อกำหนดที่ 31

ควรมีการพัฒนาและดำเนินการตามนโยบายและกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานเรือนจำ เพื่อสร้างความคุ้มครองระดับสูงให้แก่ผู้ต้องขังหญิงจากการถูกระทำรุนแรงทางร่างกายและทางวาจา รวมถึงการคุกคามทางเพศ

ข้อกำหนดที่ 32

เจ้าพนักงานหญิงจะต้องได้รับโอกาสในการศึกษา ฝึกอบรมอย่างเท่าเทียมกันกับเจ้าพนักงานชาย และเจ้าพนักงานทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมดูแลผู้ต้องขังหญิงควรได้รับการฝึกอบรมในเรื่องความอ่อนไหวระหว่างเพศ (Gender Sensitivity) การไม่เลือกปฏิบัติ และการคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment)

ข้อกำหนดที่ 33

1) เจ้าพนักงานเรือนจำทุกคนที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมดูแลผู้ต้องขังหญิง ควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความต้องการเฉพาะและสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังหญิง

2) ควรจัดให้มีการฝึกอบรมเบื้องต้นให้กับเจ้าพนักงานที่ควบคุมดูแลผู้ต้องขังหญิงในประเด็นเกี่ยวกับสุขภาพของผู้หญิง การรักษาพยาบาลเบื้องต้น และยารักษาโรคขั้นพื้นฐาน

3) กรณีที่มีเด็กติดผู้ต้องขังควรมีการฝึกอบรมเบื้องต้นเกี่ยวกับพัฒนาการและการดูแลสุขภาพอนามัยของเด็กให้แก่เจ้าพนักงานเรือนจำ เพื่อจะได้สนองตอบต่อสถานการณ์ในคราวจำเป็นและฉุกเฉินได้อย่างเหมาะสม

ข้อกำหนดที่ 34

การให้ความรู้เรื่อง HIV ต้องได้รับการบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรพัฒนาเจ้าพนักงานเรือนจำ นอกเหนือจากการป้องกัน HIV/AIDS การรักษา การดูแล และการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ติดเชื้อแล้ว ในประเด็นที่เกี่ยวกับเพศและสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เชื่อมโยงกับการติดเชื้อ HIV การถูกตราหน้า (Stigma) และการเลือกปฏิบัติ จะต้องรวมอยู่ในหลักสูตรการฝึกอบรมดังกล่าวด้วย

ข้อกำหนดที่ 35

เจ้าพนักงานเรือนจำจะต้องได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้สามารถสังเกตเห็นถึงความต้องการด้านสุขภาพจิต ความเสี่ยงในการทำร้ายตนเองและฆ่าตัวตายของผู้ต้องขังหญิง รวมทั้งสามารถให้ความช่วยเหลือและส่งต่อให้ผู้เชี่ยวชาญดูแลรักษาต่อไป

10. เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 36

สถานที่ที่ควบคุมตัวควรกำหนดมาตรการในการคุ้มครองที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 37

เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดพึงได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพอย่างเท่าเทียมกับเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิด

ข้อกำหนดที่ 38

เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดควรเข้าถึงกิจกรรมและบริการที่เหมาะสมกับวัยและความต้องการเฉพาะของเพศหญิง เช่น การให้คำปรึกษาสำหรับผู้ที่ถูกทารุณกรรมทางเพศหรือถูกกระทำรุนแรง อีกทั้งจะต้องได้รับการศึกษาในเรื่องสุขภาพอนามัยของเพศหญิง และพบกับสูตินรีแพทย์เช่นเดียวกับผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ใหญ่

ข้อกำหนดที่ 39

เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดซึ่งตั้งครุภต้องได้รับการดูแลทางการแพทย์เช่นเดียวกับผู้ต้องขังหญิงผู้ใหญ่ อีกทั้งต้องได้รับการติดตามโดยแพทย์เฉพาะทางเนื่องจากการตั้งครุภในวัยนี้มีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดภาวะแทรกซ้อนได้

ส่วนที่ 2 ข้อกำหนดสำหรับผู้ต้องขังลักษณะพิเศษ

ก. ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษ

1. การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล (อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 67-69)

ข้อกำหนดที่ 40

ผู้บริหารงานเรือนจำควรพัฒนาและนำวิธีการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังไปปรับใช้ โดยคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของเพศหญิงและสถานการณ์ของผู้ต้องขังหญิง เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่าการวางแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นรายบุคคลมีความเหมาะสม ซึ่งจะส่งผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูตั้งแต่ในระยะเริ่มต้น การปฏิบัติ ตลอดจนการกลับคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังภายหลังพ้นโทษ

ข้อกำหนดที่ 41

การประเมินความเสี่ยงด้านความละเอียดอ่อนทางเพศ (Gender-sensitive Risk Assessment) และการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง ควรดำเนินการ ดังนี้

1) คำนึงว่าผู้ต้องขังหญิงมีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่นในระดับต่ำ รวมถึงผลกระทบในทางลบและความรู้สึกโดดเดี่ยวของผู้ต้องขังที่เพิ่มขึ้นอันเกิดจากการใช้มาตรการควบคุมระดับสูง

2) คำนึงถึงข้อมูลภูมิหลังของผู้ต้องขังหญิง อาทิ ประวัติการถูกกระทำรุนแรง ประวัติความผิดปกติทางจิต การใช้สารเสพติด รวมไปถึงภาวะในการเลี้ยงดูบุตรและผู้อยู่ในความดูแล เพื่อนำมากำหนดสถานที่คุมขังและการวางแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างต้องโทษ

3) กำหนดให้มีกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูและการให้บริการที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการเฉพาะของเพศหญิงไว้ในแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง

4) สำหรับผู้ต้องขังที่ต้องการการดูแลด้านสุขภาพจิต ควรคุมขังไว้ในสถานที่ซึ่งมีการควบคุมไม่เข้มงวด ในระดับความมั่นคงต่ำที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ รวมทั้งจัดให้มีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่เหมาะสม แทนการนำไปคุมขังในสถานที่ซึ่งมีระดับความมั่นคงสูง

2.ระบบเรือนจำ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 65-66 และ 70-81)

ข้อกำหนดที่ 42

1) ผู้ต้องขังหญิงควรเข้าถึงโปรแกรมที่จัดกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างครบถ้วน และเท่าเทียม โดยคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของผู้หญิง

2) ระบบเรือนจำควรมีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงขณะให้นมบุตร และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด และควรจัดสถานที่หรือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับเลี้ยงเด็กภายในเรือนจำ เพื่อให้ผู้ต้องขังหญิงกลุ่มดังกล่าวสามารถเข้าร่วมกิจกรรมอื่นๆ ของเรือนจำได้

3) เรือนจำต้องจัดให้มีโปรแกรมที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงขณะให้นมบุตร และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด

4) เรือนจำต้องจัดให้มีบริการที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่มีความต้องการการดูแลด้านจิตสังคม (Psycho-social Support Needs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิงที่เคยถูกทำร้ายร่างกาย ถูกข่มเหงจิตใจหรือถูกกระทำการใดๆ อันเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ

ความสัมพันธ์ทางสังคมและการดูแลหลังปล่อย

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 79-81)

ข้อกำหนดที่ 43

เรือนจำต้องส่งเสริมและจัดให้ผู้ต้องขังหญิงได้มีโอกาสติดต่อกับครอบครัว และได้รับการเยี่ยมเพื่อให้ผู้ต้องขังมีสภาพจิตใจที่ดีอันจะเป็นประโยชน์ต่อการกลับคืนสู่สังคม

ข้อกำหนดที่ 44

ในกรณีที่ผู้ต้องขังหญิงมีประสบการณ์เกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว ผู้ต้องขังดังกล่าวจะต้องได้รับคำปรึกษาที่เหมาะสม ก่อนการรับเยี่ยมจากบุคคลที่เคยกระทำรุนแรงต่อตน รวมถึงบุคคลในครอบครัวด้วย

ข้อกำหนดที่ 45

เรือนจำควรใช้มาตรการทางเลือกอื่นๆ สำหรับผู้ต้องขังหญิงให้มากที่สุด ในช่วงเวลาที่เหมาะสมเท่าที่จะสามารถกระทำได้ เช่น การลากลับบ้าน การใช้ทัศนสถานเปิด บ้านกึ่งวิถี รวมทั้งโปรแกรมและการทำงานบริการสังคม เพื่อช่วยในการปรับตัวก่อนพ้นโทษ และลดตราบาปของผู้ต้องขัง รวมทั้งส่งเสริมความสัมพันธ์กับครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง

ข้อกำหนดที่ 46

เรือนจำควรประสานความร่วมมือกับหน่วยงานคุมประพฤติ หน่วยงานด้านสวัสดิการสังคม กลุ่มชุมชนท้องถิ่น และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ในการพัฒนาโปรแกรมเพื่อนำไปใช้สำหรับการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย การสงเคราะห์หลังปล่อยและการกลับคืนสู่สังคมโดยคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 47

ควรจัดการดูแลภายหลังปล่อยโดยความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในชุมชน สำหรับอดีตผู้ต้องขังหญิงที่ต้องการความช่วยเหลือด้านจิตใจ ด้านการแพทย์ ด้านกฎหมายและอื่นๆ เพื่อให้ผู้ต้องขังดังกล่าวสามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติ

3. ผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ผู้ต้องขังหญิงที่ให้นมบุตร และผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรติด

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 23)

ข้อกำหนดที่ 48

1) ผู้ต้องขังหญิงที่ตั้งครรภ์และผู้ต้องขังหญิงที่ให้นมบุตร พึงได้รับคำแนะนำทางด้านการดูแลสุขภาพและโภชนาการ ภายใต้การควบคุมดูแลอย่างเหมาะสมของบุคลากรทางการแพทย์ เรือนจำควรจัดให้บริการอาหารอย่างเพียงพอและเหมาะสมแก่เวลา สภาพแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพ และโอกาสในการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอสำหรับผู้ต้องขังหญิงตั้งครรภ์ ทารกเด็กติดผู้ต้องขัง และผู้ต้องขังที่ให้นมบุตรโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

2) ผู้ต้องขังหญิงไม่ควรถูกลดโอกาสในการให้นมบุตร เว้นแต่ในกรณีที่มีปัญหาด้านสุขภาพ

3) ควรผนวกการดูแลสุขภาพทางการแพทย์และโภชนาการที่จำเป็นสำหรับผู้ต้องขังหญิงที่เพิ่งคลอดบุตรแต่บุตรไม่ได้อยู่กับผู้ต้องขังในเรือนจำ เข้าเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 49

การพิจารณาอนุญาตให้บุตรอยู่ในเรือนจำร่วมกับมารดานั้นให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กจะได้รับ ทั้งนี้ เด็กจะต้องไม่ได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ต้องขัง

ข้อกำหนดที่ 50

ผู้ต้องขังหญิงที่มีบุตรอยู่ด้วยในเรือนจำ ควรได้รับโอกาสในการใช้เวลา กับบุตรให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ข้อกำหนดที่ 51

1) เด็กที่อยู่ร่วมกับมารดาในเรือนจำควรได้รับการดูแลด้านสุขภาพ อนามัยอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาการด้านอื่นๆ ภายใต้การควบคุมดูแล ของผู้เชี่ยวชาญ โดยประสานความร่วมมือกับหน่วยงานสาธารณสุขชุมชน

2) สภาพแวดล้อมในการเลี้ยงดูเด็กควรมีความใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อม ที่จัดให้สำหรับเด็กที่อยู่ภายนอกเรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 52

1) การพิจารณาว่าเมื่อใดที่ควรจะแยกเด็กออกไปจากมารดานั้น ควรคำนึงถึงผลการประเมินเป็นรายกรณีประกอบกับประโยชน์สูงสุด ที่เด็ก จะได้รับ ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องของประเทศนั้นๆ

2) การนำตัวเด็กออกไปจากเรือนจำนั้น ควรดำเนินการอย่างละมุนละม่อม และเมื่อได้มีการเตรียมการดูแลเด็กไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในกรณีของผู้ต้องขัง ต่างชาติควรมีการประสานขอความร่วมมือไปยังเจ้าพนักงานทางการทูตด้วย

3) ภายหลังจากที่เด็กถูกแยกออกจากมารดาและนำไปไว้กับครอบครัว ญาติผู้ต้องขัง หรือภายใต้การอุปถัมภ์อื่นๆ ผู้ต้องขังหญิงควรได้รับโอกาส และได้รับการอำนวยความสะดวกในการที่จะพบกับบุตรของตนให้มากที่สุด เท่าที่จะกระทำได้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สูงสุดสำหรับตัวเด็กและไม่กระทบต่อ ความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ

4. ผู้ต้องขังชาวต่างประเทศ

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 38)

ข้อกำหนดที่ 53

1) ในกรณีที่สนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษเด็ดขาดระหว่างประเทศมีผลบังคับใช้ การโอนตัวผู้ต้องขังหญิงชาวต่างประเทศเพื่อกลับไปรับโทษต่อในประเทศของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีผู้ต้องขังดังกล่าวมีบุตรอยู่ในประเทศนั้น พึงได้รับการพิจารณาโดยเร็วเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ทั้งนี้ให้ขึ้นไปตามความประสงค์ของผู้ต้องขังโดยการยื่นคำร้องหรือตามความยินยอม

2) ในกรณีที่จะต้องนำตัวเด็กติดผู้ต้องขังหญิงชาวต่างประเทศออกไปจากเรือนจำ ควรพิจารณาถึงการดำเนินการส่งตัวเด็กนั้นกลับไปยังประเทศบ้านเกิดของตน ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับ ประกอบกับได้ปรึกษากับมารดาของเด็กเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

5. ผู้ต้องขังที่เป็นชนกลุ่มน้อยและชนพื้นเมือง

ข้อกำหนดที่ 54

เจ้าพนักงานเรือนจำพึงตระหนักว่าผู้ต้องขังหญิงที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมและศาสนาที่แตกต่างกัน ย่อมมีความต้องการที่แตกต่างกันเป็นการเฉพาะ ซึ่งอาจทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติในการเข้ารับบริการหรือร่วมโปรแกรมต่างๆ ในเรือนจำได้ ดังนั้น เจ้าพนักงานเรือนจำควรจัดโปรแกรมและให้บริการที่มีความสอดคล้องกับความต้องการที่เป็นพิเศษดังกล่าว โดยมีการปรึกษากับกลุ่มผู้ต้องขังหญิงหรือกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง

ข้อกำหนดที่ 55

กิจกรรมการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและการสงเคราะห์หลังปล่อย ควรได้รับการทบทวนเพื่อให้แน่ใจว่ามีความเหมาะสม ผู้ต้องขังหญิงชนพื้นเมือง

และผู้ต้องขังกลุ่มที่มีเชื้อชาติต่างออกไปสามารถเข้าถึงกิจกรรมดังกล่าวได้ ทั้งนี้ โดยมีการปรึกษากับกลุ่มผู้เกี่ยวข้องด้วย

ข. ผู้ต้องขังระหว่างสอบสวนหรือระหว่างพิจารณา

(อ้างอิงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ ข้อ 84-93)

ข้อกำหนดที่ 56

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องตระหนักถึงความเสี่ยงที่ผู้ต้องขังหญิง อาจถูกกระทำในทางที่ไม่ถูกต้องขณะถูกควบคุมตัวระหว่างฝากขัง ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดมาตรการพิเศษไว้ในนโยบายและแนวทางปฏิบัติ เพื่อเป็นหลักประกันความปลอดภัยให้กับผู้หญิงในช่วงเวลาดังกล่าว

(ดูข้อกำหนดที่ 58 มาตรการทางเลือกนอกเหนือจากการฝากขัง)

ส่วนที่ 3 มาตรการในการลงโทษโดยไม่ใช้เรือนจำ

ข้อกำหนดที่ 57

บทบัญญัติของข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยไม่ใช้เรือนจำ (Tokyo Rules) สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนา และบังคับใช้มาตรการต่างๆ ที่มีความเหมาะสมและตอบสนองต่อผู้กระทำผิดที่เป็นผู้หญิง มาตรการทางเลือกในการหันเหผู้กระทำผิดออกจากระบบ มาตรการทางเลือกแทนการคุมขังก่อนการพิจารณาคดีและมาตรการทางเลือกแทนการลงโทษจำคุกควรได้รับการพัฒนาในระบบกฎหมายของประเทศสมาชิก ทั้งนี้ โดยนำประวัติในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้กระทำผิดและภาระหน้าที่ในการเลี้ยงดูมาพิจารณาประกอบ

ข้อกำหนดที่ 58

เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติของข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำ (Tokyo Rules) ข้อที่ 2.3 ผู้กระทำผิดที่เป็นหญิงไม่ควรถูกแยกออกจากครอบครัวและชุมชนโดยปราศจากการพิจารณาถึงภูมิหลังของผู้กระทำผิดและสายสัมพันธ์ภายในครอบครัว มาตรการทางเลือกสำหรับการจัดการเกี่ยวกับผู้กระทำผิดหญิง อาทิเช่น มาตรการทางเลือกในการหันเหผู้กระทำผิดออกจากกระบวน มาตรการทางเลือกแทนการคุมขังก่อนการพิจารณาคดีและ มาตรการทางเลือกแทนการลงโทษจำคุก ควรได้รับการกำหนดและนำไปบังคับใช้ตามความเหมาะสมเท่าที่จะสามารถกระทำได้

ข้อกำหนดที่ 59

ตามหลักทั่วไปมาตรการอื่นๆในการคุ้มครองผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำ อาทิเช่น บ้านพักฉุกเฉินที่ดำเนินการโดยภาคเอกชน หน่วยงานอิสระต่างๆ หรือชุมชนควรมานำมาใช้สำหรับการควบคุมผู้กระทำผิดหญิง ซึ่งต้องการความคุ้มครองดังกล่าว มาตรการชั่วคราวซึ่งรวมถึงการคุมขังไว้ในเรือนจำเพื่อการคุ้มครองจะนำมาบังคับใช้ก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นและเป็นไปตามความประสงค์ของผู้กระทำผิดหญิงเท่านั้น ทั้งนี้ภายใต้การควบคุมและกำกับดูแลของฝ่ายตุลาการหรือเจ้าหน้าที่อื่นๆ ผู้มีอำนาจ มาตรการดังกล่าว จะไม่สามารถดำเนินต่อไป หากเป็นการขัดต่อความต้องการของผู้กระทำผิดหญิงนั้น

ข้อกำหนดที่ 60

พึงมีการจัดสรรทรัพยากรให้เพียงพอสำหรับการคิดค้นมาตรการทางเลือกที่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นหญิง โดยการใช้การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่เรือนจำผนวกเข้ากับมาตรการแทรกแซง (Intervention) เพื่อจัดการกับสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งอาจรวมถึงกิจกรรมการบำบัดและให้คำปรึกษาแก่เหยื่อของความรุนแรงในครอบครัว

เหยื่อจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ การบำบัดรักษาที่เหมาะสมแก่ผู้ที่มีอาการทางจิต โปรแกรมการศึกษาและการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน อื่นๆ โปรแกรมต่างๆ นี้ควรออกแบบสำหรับผู้กระทำความผิดหญิงเป็นการเฉพาะ โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการดูแลบุตรเป็นสำคัญ

ข้อกำหนดที่ 61

ในการตัดสินใจลงโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นหญิงนั้น ศาลควรมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจพิจารณาถึงเหตุบรรเทาโทษต่างๆ อาทิ ประวัติการกระทำความผิด รูปแบบและสภาพของความผิดที่ได้กระทำลงไม่ใช่ความผิดร้ายแรง ประกอบกับประเด็นในเรื่องภาระที่ต้องดูแลและภุมิหลังของผู้กระทำความผิดที่เป็นหญิง

ข้อกำหนดที่ 62

ข้อบัญญัติเกี่ยวกับความละเอียดอ่อนระหว่างเพศ การรักษาภาวะทุกข์ทรมานทางจิตใจ (Trauma Informed) การบำบัดสารเสพติดเป็นการเฉพาะสำหรับผู้หญิงในชุมชนและการเข้าถึงบริการอื่นๆ จะต้องได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรม รวมไปถึงเป็นการหันเหคดี (Diversion) และเพื่อประโยชน์ในการใช้มาตรการทางเลือกในการลงโทษ

การดำเนินการภายหลังศาลมีคำพิพากษา

ข้อกำหนดที่ 63

ในการพิจารณาเพื่อให้มีการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดโทษ (การพักการลงโทษ) นั้น ควรนำประเด็นเรื่องภาระเลี้ยงดูและความต้องการเฉพาะของผู้ต้องขังหญิงในการกลับคืนสู่สังคมมาประกอบด้วย

ผู้กระทำผิดหญิงตั้งครรภ์และผู้กระทำผิดหญิงที่มีภาวะเสี่ยงดูบุตร

ข้อกำหนดที่ 64

ควรมีการนำมาตรการลงโทษโดยไม่ใช้เรือนจำมาใช้กับผู้กระทำผิดหญิงตั้งครรภ์และผู้กระทำผิดหญิงที่มีภาวะเสี่ยงดูบุตรตามความเหมาะสม เท่าที่จะสามารถกระทำได้ การพิจารณาใช้โทษจำคุกแก่กลุ่มผู้หญิงดังกล่าว ควรกระทำเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าความผิดที่ได้กระทำลงนั้น เป็นความผิดร้ายแรงหรือมีความรุนแรง หรือผู้กระทำผิดยังคงเป็นภัยต่อสังคม ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่ได้ก็จะได้รับ และต้องเป็นที่แน่ใจว่าได้มีการกำหนดมาตรการรองรับสำหรับการดูแลเด็กกลุ่มดังกล่าว

ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนหญิง

ข้อกำหนดที่ 65

ควรหลีกเลี่ยงการนำเด็กที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายไปคุมขังไว้ในเรือนจำให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ทั้งนี้ ประเด็นเกี่ยวกับความอ่อนไหวทางเพศของเด็กและเยาวชนหญิงควรนำมาพิจารณาประกอบการวินิจฉัยด้วย

ผู้กระทำผิดชาวต่างประเทศ

ข้อกำหนดที่ 66

รัฐควรมีความพยายามอย่างสูงสุดในการให้สัตยาบันเพื่อรับรองอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติรวมทั้งพันธกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าผู้หญิงและเด็กรวมทั้งการอนาจาร บกพร่องของกฎหมายภายใน เพื่อให้ความคุ้มครองอย่างสูงสุดกับผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้หญิงชาวต่างประเทศดังกล่าวต้องตกเป็นเหยื่อซ้ำสอง

ส่วนที่ 4 การศึกษาวิจัย การวางแผน การประเมินผล และการสร้างความตระหนักให้แก่สาธารณชน

การศึกษาวิจัย การวางแผน และการประเมินผล

ข้อกำหนดที่ 67

ควรมีความพยายามในการดำเนินการและส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยที่ครอบคลุมและมุ่งผลสัมฤทธิ์ ในหัวข้อเกี่ยวกับความผิดที่กระทำโดยผู้หญิง สาเหตุอันส่งผลให้ผู้หญิงเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ผลกระทบจากการกระทำผิดโดยอ้อมและการใช้โทษจำคุกต่อผู้หญิง ลักษณะของผู้กระทำผิดที่เป็นหญิงรวมทั้งคิดค้นโปรแกรมสำหรับลดอัตราการทำผิดซ้ำของผู้หญิง เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวางแผน พัฒนาโปรแกรมและกำหนดนโยบายที่มีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการกลับคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังหญิง

ข้อกำหนดที่ 68

ควรมีความพยายามในการดำเนินการและส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยในหัวข้อเกี่ยวกับจำนวนของบุตรที่ได้รับผลกระทบ เนื่องจากมารดาต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มารดาต้องโทษจำคุก และผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อบุตร เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายและพัฒนาโปรแกรมต่างๆ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับเป็นสำคัญ

ข้อกำหนดที่ 69

ควรมีความพยายามในการทบทวน ประเมินผลและเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบอย่างต่อเนื่อง เกี่ยวกับแนวโน้ม ปัญหา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การกระทำผิดของผู้หญิงและประสิทธิผลในการกลับคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังหญิง รวมถึงบุตร เพื่อเป็นการลดตราบาปและผลกระทบในทางลบต่อตัวเด็ก อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่มารดาต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

การสร้างความตระหนักให้แก่สาธารณชน การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการฝึกอบรม

ข้อกำหนดที่ 70

1) สื่อมวลชนและสาธารณชนพึงได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่ส่งผลให้ผู้หญิงต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา และแนวทางในการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้กระทำผิดหญิงสามารถกลับคืนสู่สังคมได้โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดที่บุตรของผู้กระทำผิดดังกล่าวจะได้รับ

2) การตีพิมพ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยและตัวอย่างแนวทางปฏิบัติที่ดีจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการกำหนดนโยบายซึ่งมุ่งพัฒนาผลลัพธ์ และความเป็นธรรมของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาต่อผู้กระทำผิดหญิงและบุตรที่เข้าสู่กระบวนการ

3) สื่อมวลชนและสาธารณชนตลอดจนผู้ประกอบการวิชาชีพในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังหญิงและผู้กระทำผิดที่เป็นหญิง พึงได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ตามข้อกำหนดฉบับนี้ รวมถึงการนำข้อกำหนดนี้ไปปฏิบัติตาม

4) ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยอ้างอิงข้อกำหนดฉบับนี้ และผลการศึกษาวิจัย ทั้งนี้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตระหนักถึงความสำคัญและยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน

United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders (the Bangkok Rules)

Preliminary observations

1. The Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners apply to all prisoners without discrimination; therefore, the specific needs and realities of all prisoners, including of women prisoners, should be taken into account in their application. The Rules, adopted more than 50 years ago, did not, however, draw sufficient attention to women's particular needs. With the increase in the number of women prisoners worldwide, the need to bring more clarity to considerations that should apply to the treatment of women prisoners has acquired importance and urgency.

2. Recognizing the need to provide global standards with regard to the distinct considerations that should apply to women prisoners and offenders and taking into account a number of relevant resolutions adopted by different United Nations bodies, in which Member States were called upon to respond appropriately to the needs of women offenders and prisoners, the present rules have been developed to complement and supplement, as appropriate, the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners and the United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (the Tokyo Rules) in connection with the treatment of women prisoners and alternatives to imprisonment for women offenders.

3. The present rules do not in any way replace the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners or the Tokyo Rules and, therefore, all relevant provisions contained in those two sets of rules continue to apply to all prisoners and offenders without discrimination. While some of the present rules bring further clarity to existing provisions in the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners and in the Tokyo Rules in their application to women prisoners and offenders, others cover new areas.

4. These rules are inspired by principles contained in various United Nations conventions and declarations and are therefore consistent with the provisions of existing international law. They are addressed to prison authorities and criminal justice agencies (including policymakers, legislators, the prosecution service, the judiciary and the probation service) involved in the administration of non-custodial sanctions and community-based measures.

5. The specific requirements for addressing the situation of women offenders have been emphasized at the United Nations in various contexts. For example, in 1980, the Sixth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders adopted a resolution on the specific needs of women prisoners, in which it recommended that, in the implementation of the resolutions adopted by the Sixth Congress directly or indirectly relevant to the treatment of offenders, recognition should be given to the specific problems of women prisoners and the need to provide the means for their solution; that, in countries where it was not yet done, programmes and services used as alternatives to imprisonment should be made available to women offenders on an equal basis with male offenders; and that the United Nations, the governmental and non-governmental organizations in consultative status with it and all other international organizations should make continuing efforts to ensure that the woman offender was treated fairly and equally during arrest, trial, sentence and imprisonment, particular attention being paid to the special problems which women offenders encounter, such as pregnancy and child care.

6. The Seventh Congress, the Eighth Congress and the Ninth Congress also made specific recommendations concerning women prisoners.

7. In the Vienna Declaration on Crime and Justice: Meeting the Challenges of the Twenty-first Century, adopted by the Tenth Congress, Member States committed themselves to taking into account and addressing, within the United Nations crime prevention and criminal justice programme, as well as within national crime

prevention and criminal justice strategies, any disparate impact of programmes and policies on women and men (para. 11); and to the development of action-oriented policy recommendations based on the special needs of women as prisoners and offenders (para. 12). The plans of action for the implementation of the Vienna Declaration contain a separate section (sect. XIII) devoted to specific recommended measures to follow up on the commitments undertaken in paragraphs 11 and 12 of the Declaration, including that of States reviewing, evaluating and, if necessary, modifying their legislation, policies, procedures and practices relating to criminal matters, in a manner consistent with their legal systems, in order to ensure that women are treated fairly by the criminal justice system.

8. The General Assembly, in its resolution 58/183 of 22 December 2003 entitled “Human rights in the administration of justice”, called for increased attention to be devoted to the issue of women in prison, including the children of women in prison, with a view to identifying the key problems and ways in which they could be addressed.

9. In its resolution 61/143 of 19 December 2006 entitled “Intensification of efforts to eliminate all forms of violence against women”, the General Assembly stressed that “violence against women” meant any act of gender-based violence resulting in, or likely to result in, physical, sexual or psychological harm or suffering to women, including arbitrary deprivation of liberty, whether occurring in public or in private life, and urged States to review and, where appropriate, revise, amend or abolish all laws, regulations, policies, practices and customs discriminating against women or having a discriminatory impact on women, and ensure that provisions of multiple legal systems, where they existed, complied with international human rights obligations, commitments and principles, including the principle of non-discrimination; to take positive measures to address structural causes of violence against women and to strengthen prevention efforts addressing discriminatory practices and social norms, including with regard to women in need of special attention, such as women in institutions or in detention;

and to provide training and capacity-building on gender equality and women's rights for law enforcement personnel and the judiciary. The resolution is an acknowledgement of the fact that violence against women has specific implications for women's contact with the criminal justice system, as well as their right to be free of victimization while imprisoned. Physical and psychological safety is critical to ensuring human rights and improving outcomes for women offenders, of which the present rules take account.

10. Finally, in the Bangkok Declaration on Synergies and Responses: Strategic Alliances in Crime Prevention and Criminal Justice, adopted by the Eleventh United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice on 25 April 2005, Member States declared that they were committed to the development and maintenance of fair and efficient criminal justice institutions, including the humane treatment of all those in pretrial and correctional facilities, in accordance with applicable international standards (para. 8); and they recommended that the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice should give consideration to reviewing the adequacy of standards and norms in relation to prison management and prisoners (para. 30).

11. As with the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners, in view of the great variety of legal, social, economic and geographical conditions worldwide, it is evident that not all of the following rules can be equally applied in all places and at all times. They should, however, serve to stimulate a constant endeavour to overcome practical difficulties in how they are applied, in the knowledge that they represent, as a whole, the global aspirations considered by the United Nations as leading to the common goal of improving outcomes for women prisoners, their children and their communities.

12. Some of these rules address issues applicable to both men and women prisoners, including those relating to parental responsibilities, some medical services, searching procedures and

the like, although the rules are mainly concerned with the needs of women and their children. However, as the focus includes the children of imprisoned mothers, there is a need to recognize the central role of both parents in the lives of children. Accordingly, some of these rules would apply equally to male prisoners and offenders who are fathers.

Introduction

13. The following rules do not in any way replace the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners and the Tokyo Rules. Therefore, all provisions contained in those two sets of rules continue to apply to all prisoners and offenders without discrimination.

14. Section I of the present rules, covering the general management of institutions, is applicable to all categories of women deprived of their liberty, including criminal or civil, untried or convicted women prisoners, as well as women subject to “security measures” or corrective measures ordered by a judge.

15. Section II contains rules applicable only to the special categories dealt with in each subsection. Nevertheless, the rules under subsection A, applicable to prisoners under sentence, shall be equally applicable to the category of prisoners dealt with in subsection B, provided they do not conflict with the rules governing that category of women and are for their benefit.

16. Subsections A and B both provide additional rules for the treatment of juvenile female prisoners. It is important to note, however, that separate strategies and policies in accordance with international standards, in particular the United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice (the Beijing Rules), the United Nations Guidelines for the Prevention of Juvenile Delinquency (the Riyadh Guidelines), the United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of Their Liberty and the Guidelines for Action on Children in the Criminal Justice System, need to be designed for the treatment and rehabilitation of this

category of prisoners, while institutionalization shall be avoided to the maximum possible extent.

17. Section III contains rules covering the application of non-custodial sanctions and measures for women and juvenile female offenders, including on arrest and at the pretrial, sentencing and post-sentencing stages of the criminal justice process.

18. Section IV contains rules on research, planning, evaluation, public awareness-raising and sharing of information, and is applicable to all categories of female offenders covered in these rules.

I. Rules of general application

1. Basic principle

[Supplements rule 6 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 1

In order for the principle of non-discrimination embodied in rule 6 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners to be put into practice, account shall be taken of the distinctive needs of women prisoners in the application of the Rules. Providing for such needs in order to accomplish substantial gender equality shall not be regarded as discriminatory.

2. Admission

Rule 2

1. Adequate attention shall be paid to the admission procedures for women and children, due to their particular vulnerability at this time. Newly arrived women prisoners shall be provided with facilities to contact their relatives; access to legal advice; information about prison rules and regulations, the prison regime and where to seek help when in need in a language that they understand; and, in the case of foreign nationals, access to consular representatives as well.

2. Prior to or on admission, women with caretaking responsibilities for children shall be permitted to make arrangements for those children, including the possibility of a reasonable suspension of detention, taking into account the best interests of the children.

3. Register

[Supplements rule 7 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 3

1. The number and personal details of the children of a woman being

admitted to prison shall be recorded at the time of admission. The records shall include, without prejudicing the rights of the mother, at least the names of the children, their ages and, if not accompanying the mother, their location and custody or guardianship status.

2. All information relating to the children's identity shall be kept confidential, and the use of such information shall always comply with the requirement to take into account the best interests of the children.

4. Allocation

Rule 4

Women prisoners shall be allocated, to the extent possible, to prisons close to their home or place of social rehabilitation, taking account of their caretaking responsibilities, as well as the individual woman's preference and the availability of appropriate programmes and services.

5. Personal hygiene

[Supplements rules 15 and 16 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 5

The accommodation of women prisoners shall have facilities and materials required to meet women's specific hygiene needs, including sanitary towels provided free of charge and a regular supply of water to be made available for the personal care of children and women, in particular women involved in cooking and those who are pregnant, breastfeeding or menstruating.

6. Health-care services

[Supplements rules 22 to 26 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

(a) Medical screening on entry

[Supplements rule 24 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 6

The health screening of women prisoners shall include comprehensive screening to determine primary health-care needs, and also shall determine:

(a) The presence of sexually transmitted diseases or blood-borne diseases; and, depending on risk factors, women prisoners may also be offered testing for HIV, with pre- and post-test counselling;

(b) Mental health-care needs, including post-traumatic stress disorder and risk of suicide and self-harm;

(c) The reproductive health history of the woman prisoner, including current or recent pregnancies, childbirth and any related reproductive health issues;

(d) The existence of drug dependency;

(e) Sexual abuse and other forms of violence that may have been suffered prior to admission.

Rule 7

1. If the existence of sexual abuse or other forms of violence before or during detention is diagnosed, the woman prisoner shall be informed of her right to seek recourse from judicial authorities. The woman prisoner should be fully informed of the procedures and steps involved. If the woman prisoner agrees to take legal action, appropriate staff shall be informed and immediately refer the case to the competent authority for investigation. Prison authorities shall help such women to access legal assistance.

2. Whether or not the woman chooses to take legal action, prison authorities shall endeavour to ensure that she has immediate access to specialized psychological support or counselling.

3. Specific measures shall be developed to avoid any form of retaliation against those making such reports or taking legal action.

Rule 8

The right of women prisoners to medical confidentiality, including specifically the right not to share information and not to undergo screening in relation to their reproductive health history, shall be respected at all times.

Rule 9

If the woman prisoner is accompanied by a child, that child shall also undergo health screening, preferably by a child health specialist, to determine any treatment and medical needs. Suitable health care, at least equivalent to that in the community, shall be provided.

(b) Gender-specific health care

Rule 10

1. Gender-specific health-care services at least equivalent to those available in the community shall be provided to women prisoners.
2. If a woman prisoner requests that she be examined or treated by a woman physician or nurse, a woman physician or nurse shall be made available, to the extent possible, except for situations requiring urgent medical intervention. If a male medical practitioner undertakes the examination contrary to the wishes of the woman prisoner, a woman staff member shall be present during the examination.

Rule 11

1. Only medical staff shall be present during medical examinations unless the doctor is of the view that exceptional circumstances exist or the doctor requests a member of the prison staff to be present for security reasons or the woman prisoner specifically requests the presence of a member of staff as indicated in rule 10, paragraph 2, above.

2. If it is necessary for non-medical prison staff to be present during medical examinations, such staff should be women and examinations shall be carried out in a manner that safeguards privacy, dignity and confidentiality.

(c) Mental health and care

Rule 12

Individualized, gender-sensitive, trauma-informed and comprehensive mental health care and rehabilitation programmes shall be made available for women prisoners with mental health-care needs in prison or in non-custodial settings.

Rule 13

Prison staff shall be made aware of times when women may feel particular distress, so as to be sensitive to their situation and ensure that the women are provided appropriate support.

(d) HIV prevention, treatment, care and support

Rule 14

In developing responses to HIV/AIDS in penal institutions, programmes and services shall be responsive to the specific needs of women, including prevention of mother-to-child transmission. In this context, prison authorities shall encourage and support the development of initiatives on HIV prevention, treatment and care, such as peer-based education.

(e) Substance abuse treatment programmes

Rule 15

Prison health services shall provide or facilitate specialized treatment programmes designed for women substance abusers, taking into account prior victimization, the special needs of pregnant women and women with children, as well as their diverse cultural backgrounds.

(f) Suicide and self-harm prevention

Rule 16

Developing and implementing strategies, in consultation with mental health-care and social welfare services, to prevent suicide and self-harm among women prisoners and providing appropriate, gender-specific and specialized support to those at risk shall be part of a comprehensive policy of mental health care in women's prisons.

(g) Preventive health-care services

Rule 17

Women prisoners shall receive education and information about preventive health-care measures, including on HIV, sexually transmitted diseases and other blood-borne diseases, as well as gender-specific health conditions.

Rule 18

Preventive health-care measures of particular relevance to women, such as Papanicolaou tests and screening for breast and gynaecological cancer, shall be offered to women prisoners on an equal basis with women of the same age in the community.

7. Safety and security

[Supplements rules 27 to 36 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

(a) Searches

Rule 19

Effective measures shall be taken to ensure that women prisoners' dignity and respect are protected during personal searches, which shall only be carried out by women staff who have been properly trained in appropriate searching methods and in accordance with established procedures.

Rule 20

Alternative screening methods, such as scans, shall be developed to replace strip searches and invasive body searches, in order to avoid the harmful psychological and possible physical impact of invasive body searches.

Rule 21

Prison staff shall demonstrate competence, professionalism and sensitivity and shall preserve respect and dignity when searching both children in prison with their mother and children visiting prisoners.

(b) Discipline and punishment

[Supplements rules 27 to 32 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 22

Punishment by close confinement or disciplinary segregation shall not be applied to pregnant women, women with infants and breastfeeding mothers in prison.

Rule 23

Disciplinary sanctions for women prisoners shall not include a prohibition of family contact, especially with children.

(c) Instruments of restraint

[Supplements rules 33 and 34 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 24

Instruments of restraint shall never be used on women during labour, during birth and immediately after birth.

(d) Information to and complaints by prisoners; inspections

[Supplements rules 35 and 36 and, with regard to inspection, rule 55 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 25

1. Women prisoners who report abuse shall be provided immediate protection, support and counselling, and their claims shall be investigated by competent and independent authorities, with full respect for the principle of confidentiality. Protection measures shall take into account specifically the risks of retaliation.

2. Women prisoners who have been subjected to sexual abuse, and especially those who have become pregnant as a result, shall receive appropriate medical advice and counselling and shall be provided with the requisite physical and mental health care, support and legal aid.

3. In order to monitor the conditions of detention and treatment of women prisoners, inspectorates, visiting or monitoring boards or supervisory bodies shall include women members.

8. Contact with the outside world

[Supplements rules 37 to 39 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 26

Women prisoners' contact with their families, including their children, and their children's guardians and legal representatives shall be encouraged and facilitated by all reasonable means. Where possible, measures shall be taken to counterbalance disadvantages faced by women detained in institutions located far from their homes.

Rule 27

Where conjugal visits are allowed, women prisoners shall be able to exercise this right on an equal basis with men.

Rule 28

Visits involving children shall take place in an environment that is conducive to a positive visiting experience, including with regard to staff attitudes, and shall allow open contact between mother and child. Visits involving extended contact with children should be encouraged, where possible.

9. Institutional personnel and training

[Supplements rules 46 to 55 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 29

Capacity-building for staff employed in women’s prisons shall enable them to address the special social reintegration requirements of women prisoners and manage safe and rehabilitative facilities. Capacity-building measures for women staff shall also include access to senior positions with key responsibility for the development of policies and strategies relating to the treatment and care of women prisoners.

Rule 30

There shall be a clear and sustained commitment at the managerial level in prison administrations to prevent and address gender-based discrimination against women staff.

Rule 31

Clear policies and regulations on the conduct of prison staff aimed at providing maximum protection for women prisoners from any gender-based physical or verbal violence, abuse and sexual harassment shall be developed and implemented.

Rule 32

Women prison staff shall receive equal access to training as male staff, and all staff involved in the management of women’s prisons shall receive training on gender sensitivity and prohibition of discrimination and sexual harassment.

Rule 33

1. All staff assigned to work with women prisoners shall receive training relating to the gender-specific needs and human rights of women prisoners.
2. Basic training shall be provided for prison staff working in women's prisons on the main issues relating to women's health, in addition to first aid and basic medicine.
3. Where children are allowed to stay with their mothers in prison, awareness-raising on child development and basic training on the health care of children shall also be provided to prison staff, in order for them to respond appropriately in times of need and emergencies.

Rule 34

Capacity-building programmes on HIV shall be included as part of the regular training curricula of prison staff. In addition to HIV/AIDS prevention, treatment, care and support, issues such as gender and human rights, with a particular focus on their link to HIV, stigma and discrimination, shall also be part of the curriculum.

Rule 35

Prison staff shall be trained to detect mental health-care needs and risk of self-harm and suicide among women prisoners and to offer assistance by providing support and referring such cases to specialists.

10. Juvenile female prisoners

Rule 36

Prison authorities shall put in place measures to meet the protection needs of juvenile female prisoners.

Rule 37

Juvenile female prisoners shall have equal access to education and vocational training that are available to juvenile male prisoners.

Rule 38

Juvenile female prisoners shall have access to age-and gender-specific programmes and services, such as counselling for sexual abuse or violence. They shall receive education on women’s health care and have regular access to gynaecologists, similar to adult female prisoners.

Rule 39

Pregnant juvenile female prisoners shall receive support and medical care equivalent to that provided for adult female prisoners. Their health shall be monitored by a medical specialist, taking account of the fact that they may be at greater risk of health complications during pregnancy due to their age.

II. Rules applicable to special categories

A. Prisoners under sentence

1. Classification and individualization

[Supplements rules 67 to 69 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 40

Prison administrators shall develop and implement classification methods addressing the gender-specific needs and circumstances of women prisoners to ensure appropriate and individualized planning and implementation towards those prisoners’ early rehabilitation, treatment and reintegration into society.

Rule 41

The gender-sensitive risk assessment and classification of prisoners shall:

(a) Take into account the generally lower risk posed by women prisoners to others, as well as the particularly harmful effects that high-security measures and increased levels of isolation can have on women prisoners;

(b) Enable essential information about women’s backgrounds, such as violence they may have experienced, history of mental disability and substance abuse, as well as parental and other caretaking responsibilities, to be taken into account in the allocation and sentence planning process;

(c) Ensure that women’s sentence plans include rehabilitative programmes and services that match their gender-specific needs;

(d) Ensure that those with mental health-care needs are housed in accommodation which is not restrictive, and at the lowest possible security level, and receive appropriate treatment, rather than being placed in higher security level facilities solely due to their mental health problems.

2. Prison regime

[Supplements rules 65, 66 and 70 to 81 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 42

1. Women prisoners shall have access to a balanced and comprehensive programme of activities which take account of gender-appropriate needs.

2. The regime of the prison shall be flexible enough to respond to the needs of pregnant women, nursing mothers and women with children. Childcare facilities or arrangements shall be provided in prisons in order to enable women prisoners to participate in prison activities.

3. Particular efforts shall be made to provide appropriate programmes for pregnant women, nursing mothers and women with children in prison.

4. Particular efforts shall be made to provide appropriate services for women prisoners who have psychosocial support needs, especially those who have been subjected to physical, mental or sexual abuse .

Social relations and aftercare

[Supplements rules 79 to 81 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 43

Prison authorities shall encourage and, where possible, also facilitate visits to women prisoners as an important prerequisite to ensuring their mental well-being and social reintegration.

Rule 44

In view of women prisoners' disproportionate experience of domestic violence, they shall be properly consulted as to who, including which family members, is allowed to visit them.

Rule 45

Prison authorities shall utilize options such as home leave, open prisons, halfway houses and community-based programmes and services to the maximum possible extent for women prisoners, to ease their transition from prison to liberty, to reduce stigma and to re-establish their contact with their families at the earliest possible stage .

Rule 46

Prison authorities, in cooperation with probation and/or social welfare services, local community groups and non-governmental organizations, shall design and implement comprehensive pre-and post-release reintegration programmes which take into account the gender-specific needs of women.

Rule 47

Additional support following release shall be provided to released women prisoners who need psychological, medical, legal and practical help to ensure their successful social reintegration, in cooperation with services in the community.

3. Pregnant women, breastfeeding mothers and mothers with children in prison

[Supplements rule 23 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 48

1. Pregnant or breastfeeding women prisoners shall receive advice on their health and diet under a programme to be drawn up and monitored by a qualified health practitioner. Adequate and timely food, a healthy environment and regular exercise opportunities shall be provided free of charge for pregnant women, babies, children and breastfeeding mothers.
2. Women prisoners shall not be discouraged from breastfeeding their children, unless there are specific health reasons to do so.
3. The medical and nutritional needs of women prisoners who have recently given birth, but whose babies are not with them in prison, shall be included in treatment programmes.

Rule 49

Decisions to allow children to stay with their mothers in prison shall be based on the best interests of the children. Children in prison with their mothers shall never be treated as prisoners.

Rule 50

Women prisoners whose children are in prison with them shall be provided with the maximum possible opportunities to spend time with their children.

Rule 51

1. Children living with their mothers in prison shall be provided with ongoing health-care services and their development shall be monitored by specialists, in collaboration with community health services.

2. The environment provided for such children’s upbringing shall be as close as possible to that of a child outside prison.

Rule 52

1. Decisions as to when a child is to be separated from its mother shall be based on individual assessments and the best interests of the child within the scope of relevant national laws.

2. The removal of the child from prison shall be undertaken with sensitivity, only when alternative care arrangements for the child have been identified and, in the case of foreign-national prisoners, in consultation with consular officials.

3. After children are separated from their mothers and placed with family or relatives or in other alternative care, women prisoners shall be given the maximum possible opportunity and facilities to meet with their children, when it is in the best interests of the children and when public safety is not compromised.

4. Foreign nationals

[Supplements rule 38 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 53

1. Where relevant bilateral or multilateral agreements are in place, the transfer of non-resident foreign-national women prisoners to their home country, especially if they have children in their home country, shall be considered as early as possible during their imprisonment, following the application or informed consent of the woman concerned.

2. Where a child living with a non-resident foreign-national woman prisoner is to be removed from prison, consideration should be given to relocation of the child to its home country, taking into account the best interests of the child and in consultation with the mother.

5. Minorities and indigenous peoples

Rule 54

Prison authorities shall recognize that women prisoners from different religious and cultural backgrounds have distinctive needs and may face multiple forms of discrimination in their access to gender- and culture-relevant programmes and services. Accordingly, prison authorities shall provide comprehensive programmes and services that address these needs, in consultation with women prisoners themselves and the relevant groups.

Rule 55

Pre- and post-release services shall be reviewed to ensure that they are appropriate and accessible to indigenous women prisoners and to women prisoners from ethnic and racial groups, in consultation with the relevant groups.

B. Prisoners under arrest or awaiting trial

[Supplements rules 84 to 93 of the Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners]

Rule 56

The particular risk of abuse that women face in pretrial detention shall be recognized by relevant authorities, which shall adopt appropriate measures in policies and practice to guarantee such women's safety at this time. (See also rule 58 below, with regard to alternatives to pretrial detention.)

III. Non-custodial measures

Rule 57

The provisions of the Tokyo Rules shall guide the development and implementation of appropriate responses to women offenders. Gender-specific options for diversionary measures and pretrial and sentencing alternatives shall be developed within Member States' legal systems, taking account of the history of victimization of many women offenders and their caretaking responsibilities.

Rule 58

Taking into account the provisions of rule 2.3 of the Tokyo Rules, women offenders shall not be separated from their families and communities without due consideration being given to their backgrounds and family ties. Alternative ways of managing women who commit offences, such as diversionary measures and pretrial and sentencing alternatives, shall be implemented wherever appropriate and possible.

Rule 59

Generally, non-custodial means of protection, for example in shelters managed by independent bodies, non-governmental organizations or other community services, shall be used to protect women who need such protection. Temporary measures involving custody to protect a woman shall only be applied when necessary and expressly requested by the woman concerned and shall in all cases be supervised by judicial or other competent authorities. Such protective measures shall not be continued against the will of the woman concerned.

Rule 60

Appropriate resources shall be made available to devise suitable alternatives for women offenders in order to combine non-custodial measures with interventions to address the most common problems leading to women's contact with the criminal justice system. These may include therapeutic courses and counselling for victims of domestic violence and sexual abuse; suitable treatment for those with mental disability; and educational and training programmes to improve employment prospects. Such programmes shall take account of the need to provide care for children and women-only services.

Rule 61

When sentencing women offenders, courts shall have the power to consider mitigating factors such as lack of criminal history and relative non-severity and nature of the criminal conduct, in the light of women's caretaking responsibilities and typical backgrounds.

Rule 62

The provision of gender-sensitive, trauma-informed, women-only substance abuse treatment programmes in the community and women's access to such treatment shall be improved, for crime prevention as well as for diversion and alternative sentencing purposes.

1. Post-sentencing dispositions

Rule 63

Decisions regarding early conditional release (parole) shall favourably take into account women prisoners' caretaking responsibilities, as well as their specific social reintegration needs.

2. Pregnant women and women with dependent children

Rule 64

Non-custodial sentences for pregnant women and women with dependent children shall be preferred where possible and appropriate, with custodial sentences being considered when the offence is serious or violent or the woman represents a continuing danger, and after taking into account the best interests of the child or children, while ensuring that appropriate provision has been made for the care of such children.

3. Juvenile female offenders

Rule 65

Institutionalization of children in conflict with the law shall be avoided to the maximum extent possible. The gender-based vulnerability of juvenile female offenders shall be taken into account in decision-making.

4. Foreign nationals

Rule 66

Maximum effort shall be made to ratify the United Nations Convention against Transnational Organized Crime²⁶ and the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime²⁷ to fully implement their provisions so as to provide maximum protection to victims of trafficking in order to avoid secondary victimization of many foreign-national women.

IV. Research, planning, evaluation and public awareness-raising

1. Research, planning and evaluation

Rule 67

Efforts shall be made to organize and promote comprehensive, result-oriented research on the offences committed by women, the reasons that trigger women's confrontation with the criminal justice system, the impact of secondary criminalization and imprisonment on women, the characteristics of women offenders, as well as programmes designed to reduce reoffending by women, as a basis for effective planning, programme development and policy formulation to respond to the social reintegration needs of women offenders.

Rule 68

Efforts shall be made to organize and promote research on the number of children affected by their mothers' confrontation with the criminal justice system, and imprisonment in particular, and the impact of this on the children, in order to contribute to policy formulation and programme development, taking into account the best interests of the children.

Rule 69

Efforts shall be made to review, evaluate and make public periodically the trends, problems and factors associated with offending behaviour in women and the effectiveness in responding to the social reintegration needs of women offenders, as well as their children, in order to reduce the stigmatization and negative impact of those women's confrontation with the criminal justice system on them.

2. Raising public awareness, sharing information and training

Rule 70

1. The media and the public shall be informed about the reasons that lead to women's entrapment in the criminal justice system and the most effective ways to respond to it, in order to enable women's social reintegration, taking into account the best interests of their children.

2. Publication and dissemination of research and good practice examples shall form comprehensive elements of policies that aim to improve the outcomes and the fairness to women and their children of criminal justice responses to women offenders.

3. The media, the public and those with professional responsibility in matters concerning women prisoners and offenders shall be provided regularly with factual information about the matters covered in these rules and about their implementation.

4. Training programmes on the present rules and the results of research shall be developed and implemented for relevant criminal justice officials to raise their awareness and sensitize them to their provisions contained therein.

สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย

อาคารจีพีเอฟ วิทยุ อาคารบี ชั้น 16 ถนนวิทยุ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร. +66 (0) 2118 9400 โทรสาร +66 (0) 2118 9425,26

อีเมล info@tijthailand.org

www.tijthailand.org

